PRAPOR SPÁSY

„Od fíkovníku si vezměte poučení: Když už jeho větev raší a vyráží listí, víte, že je léto blízko."

Matouš 24,32

Odpočiňte si

Odpočinek. Co to je? Na to asi každý člověk odpoví velmi rozdílně. Pro někoho to může být jít si zaběhat, rybařit, vařit nebo třeba jen tak lenošit. Také bude určitě záležet na tom, od čeho si chceme odpočinout. Od lidí, od práce, od učení nebo od města? Člověk si za svůj život vyzkouší spoustu činností, při kterých takzvaně „vypne", neboli odpočine si. Činnosti, při kterých je mu dobře a kdy se mu tělo a mysl zregenerují. Jenže když ta (ne)činnost skončí, tak účinek po celkem brzkém čase vyprchá.

Občas se nám poštěstí a můžeme si dovolit dovolenou. Moje dřívější zkušenosti s dovolenou mnohdy bývaly, že první týden jsem vypínal z pracovních věcí a poslední týden dovolené už jsem zase přemýšlel, co a jak budu muset řešit, až se vrátím. V minulosti jsem byl několikrát požehnán i tím, že jsem si mohl dovolit vzít v práci dva měsíce dovolené, letět na návštěvu do Čech, a to jsem se pak opravdu vracel odpočatý od práce a celý rok jsem pak nepotřeboval volno z práce. To ale není normálně možné. Musí tedy existovat způsob, jak si odpočinout i bez tak dlouhého volna, jinak by ten život byl opravdu jedním velkým neodpočinutím.

Kde je ale člověku nejlépe, kde se můžeme skutečně zregenerovat? Kde si můžeme odpočinout tak, aby to mělo dlouhodobý účinek? Je to na rybách, v kuchyni, na gauči nebo v lese?

Osobně jelikož jsem spíše introvertní povahy, tak mě pomáhá být občas sám. Ale věřím tomu, že nikdy nejsem ve skutečnosti sám, ale vždy je se mnou Bůh. Takže je lepší říct, že mi pomáhá být sám s Bohem. Povídat si s ním, přemýšlet a diskutovat s ním nad mým životem, a nebo jeho slovem „Biblí" a podobně.

Ono vlastně když se koukneme do Bible tak je tam psáno, že sedmý den, když Bůh vše dokončil tak také začal odpočívat. Bylo hotovo tak si mohl odpočinout. Dokonce nám sedmý den, vyhlásil jako den odpočinku. Dal nám k dispozici den kdy můžeme dělat věci co nás regenerují, tak abychom mohli zase další týden fungovat a vydávat energii skrze různé činnosti jenž nás vyčerpávají.

Člověk nemůže většinou odpočívat, pokud je ve stresu. Myšlenka střídá myšlenku, člověk vymýšlí různé scénáře a přemýšlí, co a jak udělat. Tlak na naši mysl nám zabraňuje odpočívat. Proto odpočinek a pokojná mysl jsou často spojovány. Proto jako lidi často říkáváme, že u něčeho „vypneme" – naše mysl na chvilku vypne stres a můžeme odpočívat, i když pořád vykonáváme nějakou činnost (běh, žehlení …).

Ježíš nás vede, abychom složili veškeré starosti k jeho nohám. Abychom se nestarali o to, co budeme jíst, pít, kde budeme spát. Učí nás, že nejdůležitější je hledat Boží království a jeho spravedlnost. A jinde Pavel dodává: „O nic nebuďte úzkostliví, ale ve všem oznamujte Bohu své žádosti v modlitbě a prosbě s děkováním. A pokoj Boží, který převyšuje všechno porozumění, bude střežit vaše srdce a vaše myšlenky v Kristu Ježíši." Tady dokonce hovoří tedy o tom, že v rozhovoru s Bohem dostaneme tak velký pokoj, jenž nejde pochopit. A takovýchto veršů o pokoji a odpočinutí bychom mohli najít v Bibli stovky.

Změna myšlení je důležitá pro náš nadhled nad situací. Uvědomění si, že Bible je pravda a veškerá zaslíbení jsou pravda. Bez klidné mysli není odpočinutí.

Pro mne odpočinutí zkrátka znamená změnu myšlení. Upření našeho zraku na Ježíše. Přenechání mu kormidla našeho života. Spolehnutí na Boha ve všem a za každých okolností. Obnovení své mysli v mysl Kristovu. Teprve takové odpočinutí nám zajistí regeneraci naší mysli i těla.

Bůh vyhlásil „sabbath" neboli den odpočinku, za svatý. A slovo „svatý" znamená oddělený pro Boha. Učí nás, že ten pravý odpočinek je svatý, že ten pravý odpočinek je u Boha. Učí nás, že pouze Bůh nám může pomoci se skutečně zregenerovat. Dokonce tak dalece, že to nebude mít pouze vliv na jeden den v týdnu, ale na každý každičký den našeho života.

Můj cíl pro mě samotného je, aby se toto stalo mým životním stylem. Snažím se odpočívat kdykoliv a kdekoliv. I když občas je člověk uprostřed životní bouře, i tam se dá nalézt odpočinutí, pokud najdu odvahu věřit Bohu a jeho zaslíbením. Na Ostravsku říkají odpočinutí „spočnutí", což se mi líbí, jelikož pro mě osobně to znamená Spočnutí v Boží náruči.

Odpočiňte si tedy, spočněte u Boha.

Por. Daniel Biško, sborový důstojník, Havířov

Dopřej si čas!

Nakladatelství Cesta mě požádalo, abych napsal nějaký text pro jeho zákazníky a připojil tip na zajímavé letní čtení. Takže tady to je.
„Letos na jaře jsem se přestěhoval na Pálavu. Bydlím s rodinou na venkově, mezi vinohrady, kousek od novomlýnských nádrží. Každé ráno chodím s velkým potěšením ve svých barefootových botách na vlakové nádraží a do práce v Brně jezdím rychlíkem. Některé moderní vlaky mají tzv. tichý oddíl (angl. Quiet Zone, něm. Ruhe Zone). To je takové speciální kupé, kde můžete v klidu pracovat, spát nebo rozjímat. V našem životě by to mělo být podobně, měli bychom mít k dispozici prostor, kam si chodíme pro hluboký odpočinek. To nemusí být nutně jenom naše ložnice, může to být i naše kancelář, oblíbená kavárna nebo křeslo někde v příjemném koutě našeho domu.
Kniha žalmů říká, že nás Hospodin chce vodit na klidná místa u vod. Tak do toho, léto je skvělá doba objevit taková místa a navštěvovat je co nejčastěji. A že to chce čas? No jasně, tak si ho prostě dopřejte. Dobrým průvodcem by mohla být kniha Notkera Wolfa Dopřej si čas, je to tvůj život. Vydaly ji Paulínky v roce 2011. Kupte si ji, půjčte si ji, přečtěte si ji, doporučte ji někomu, protože je opravdu skvělá. A nenechte se odradit graficky nepovedenou obálkou, obsah je opravdu báječný!“ :-)

Pavel Kosorin

Šumperský Domov Přístav

Šumperský Domov Přístav má za sebou první rok provozu. Z čeho máte největší radost?
Mám radost ze všech kolegů. Z jejich práce, zapálení a výdrže, kterou všichni předvádí.

Tato sociálně-zdravotní služba byla pro vás úplně nová. Co jste se během těch prvních měsíců naučili?
Naučili jsme se, že dobrá služba se nedá dělat bez dobrých zaměstnanců. Učíme se stále, hlavně to, že je nutné táhnout za jeden provaz. Každá ruka a každá hlava je důležitá. Všichni mohou do služby vnést nápady, podněty a pracovat v duchu Domova. Současně je důležité do toho svého domova si neodnášet žádnou práci.

Jak velký je zájem o tuto službu? Máte dostatek klientů?
Hned v prvním roce jsme měli obrovský převis žádostí. Stovku zájemců jsme nemohli uspokojit. Žádosti přichází z celé republiky.

Jak vypadá spolupráce s představiteli města a obcí?
S vedením města spolupracujeme velmi dobře, stejně jako se sociálním odborem. Současný oblastní ředitel David Jersák zde nastavil nadstandardně dobré vztahy, na kterých se dobře staví, i když se vyměnilo vedení města.
Na dobré úrovni je rovněž komunikace se zástupci jiných odborů, kdy řešíme pozemky, budovy a další infrastrukturu, protože sídlíme ve vypůjčených či pronajatých prostorách města.
Co se týká okolních obcí, tak například Zábřeh nám přispívá na provoz Centra, respektive v letošním roce přímo Přístavu. Ostatní menší obce přispívají dle svých možností rozpočtu většinou na celkový provoz Centra.

V současné době je na pracovním trhu velký nedostatek kvalitních lidí. Jak to děláte, abyste získali zaměstnance a udrželi si je?
Tolik pohovorů jako minulý rok jsem nikdy nedělala. S některými z kolegů jsme se v průběhu roku rozloučili my, někteří se zase rozloučili s námi, ale tak to chodí. Hledáme nejen kvalitní pracovníky po stránce profesní, ale také osobnostní. A nejen to, ne všichni jsou připraveni na naši cílovou skupinu, ne všichni zvládli náročné začátky, a tak se postupně vše tříbilo až do této chvíle. Přesto to stálo za to, a tým, který teď na Přístavu máme, je velmi dobrý.
A jak si udržujeme zaměstnance? Současně s naším Přístavem se v Zábřehu otevíralo Alzheimer centrum, kde nabízeli vyšší platy. I z nemocnice odcházely zdravotní sestry do tohoto zařízení. Nyní je situace taková, že z Alzheimer centra a jiných organizací se ptají na práci u nás.

Jaké jsou vaše plány do dalšího roku?
Chtěla bych udržet ten dobrý kolektiv, který v Přístavu je. Protože dobrý kolektiv vytváří dobrou práci a pak se dobře cítí i uživatelé. Udržet v tom kolektivu pozitivní náladu a vztahy, to bych si moc přála.
Také bychom rádi postupně začali vylepšovat prostředí, jak vnitřní, tak to venkovní (zahrádku, lavičky, posezení, domácí zvířátka). Samozřejmě podle toho, co nám dovolí legislativa a taky finance z dotačních titulů.
Nyní, když už máme tu největší zátěž za sebou, chceme hledat další zdroje např. v nadačních fondech.
A co je pro nás velmi důležité, chceme najít lékaře.
Na začátku i nyní byla pro některé z nás důležitá modlitba. Třeba ve chvílích, kdy nemáte ani jednu uklízečku a hadr musí vzít do ruky ten, kdo ji má volnou, protože bez úklidu to nejde. Ale když vám pak ze sociálního odboru města řeknou, že vlastně nečekali, že se nám podaří to nebo ono, tak rychle pochopíte, že všechno to úsilí mělo smysl.

Bc. Alena Krejčí,
ředitelka Centra sociálních služeb v Šumperku

Svědectví

Když se dívám na svůj život a uvědomuji si, z čeho mě zachránil Spasitel, jsem tak trochu v šoku. Narodil jsem se v roce 1979 v tradiční luteránské rodině. Oba rodiče byli pastýři. Sloužili jak ve vesnicích, tak ve městech jižního Polska. Modlitba a Bible byly nedílnou součástí každého dne, takže nemohu pochopit, jak se to stalo, že místo toho, abych následoval Ježíše jako malé dítě, začal jsem chytře předstírat, že jsem Boží dítě. Začalo to malou lží a skončilo to destruktivním chováním. Sebeobviňování a snaha zakrývat své chyby mě vedly z kopce.
Jako dvacetiletý jsem se rozhodl „uniknout“ z domova a oženit se. Po čtyřech letech se narodil Kuba, ale vůbec to nezlepšilo napjatou situaci. Žili jsme bez Boha a manželství skončilo v roce 2010 rozvodem. Každý víkend jsem trávil se svým synem, ale můj život se stále podobal drsnému oceánu.
Na konci roku 2011 jsem se rozhodl přestat opravovat svůj hříšný život a dát ho tomu, který zemřel na kříži. Byl to průlom v mém životě plném závislostí. V květnu 2012 jsem se znovu oženil. Společně s Joannou jsme rostli ve víře. Začal jsem studovat teologii, získal jsem bakalářský titul. Naše rodina začala růst. Krzysztof se narodil v roce 2013, Karol v roce 2014 a Kalina v roce 2018. O víkendech a svátcích je nás šest, což je velké požehnání, ze kterého se radujeme, protože milujeme naše děti. Moje manželka Joanna organizovala setkání pro matky s dětmi a za nějakou dobu jsme získali práva pěstounské rodiny.
A jak jsme se dostali do Armády spásy?
Když jsme opustili dobře organizované luteránské struktury, začali jsme pracovat v evangelických kruzích. Byl to dobrý čas, ale naše ochota jednat a pomáhat byla velmi omezena neformálností komunity, se kterou jsme byli spojeni. Každá iniciativa musela být postavena od nuly a často jsme se setkávali s nedorozuměním. V těchto neformálních sborech jsme řešili především finanční potřeby. Sociální a evangelizační záležitosti byly až v druhém plánu.

Modlili jsme se a zeptali se Boha,
kde je naše místo a kde bychom mohli
využít naše nadšení a potenciál.
Je vůbec takové místo?
Na konci listopadu loňského roku,
jakoby „náhodou“, jsem na internetu
objevil Armádu spásy.

Byla zařazena do seznamu církví a náboženských sdružení registrovaných v Polské republice. S Armádou jsem si spojoval jen charitativní aktivity a najednou jsem objevil, že je také církví! Začal jsem o tom přemýšlet a užívat si Božího vedení. A teď jsme tady!

Jakub Kowalczyk, sbor Havířov

Tady něco nehraje

Nesu nedělní oběd místnímu bezdomovci, protože mi stačí polívka. Mrkne na mě a povídá: „Savano, je to fakt tvůj oběd? Od tebe z domu?“ Povídám, že jasně. Když mu jej asi nesu, tak jo. Ptám se, proč se tak vyptává, jestli mu to není po chuti? Podívá se mi do očí a říká: „Víš, lidi mi taky občas něco donesou, ale vytáhnou to z kontejnerů…“

Savana Savanovič, redaktor a moderátor

Každý člověk by měl mít přístupnou zdravotní péči

MUDr. Andrea Pekárková je důstojnicí Armády spásy. Od r. 2009 se věnuje zdravotní péči o lidi bez domova. Je významnou propagátorkou hnutí pouliční medicíny (street medicine) v České republice.

Kdy a jak ses dostala do kontaktu s Armádou spásy?
V roce 2008 jsme s manželem Františkem přišli o křesťanské společenství a hledali jsme místo v církvi. Po několikaměsíčním hledání nás Pán Bůh přivedl do sboru Armády spásy, kde jsme od první chvíle začali společně vnímat, že to je náš duchovní domov a místo, kde máme sloužit. Do té doby jsem ve sborech, které jsme navštěvovali, hledala uspokojení vlastních potřeb. Ve sboru Armády nic neodpovídalo mým představám, dokonce tam tehdy nebyl ani sborový důstojník. Pán Bůh tehdy obrátil moje myšlení. Přestala jsem se ptát, co já mohu získat, a začala jsem se ptát, co já mohu dát.

Žijeme v době všeobecného nedostatku zdravotního personálu. Mladí lékaři opouštějí po studiích Českou republiku a jdou pracovat kvůli vyššímu výdělku do zahraničí. Když se podívám na tvoji práci, zdá se, že jdeš úplně opačnou cestou. Co tě k tomu vede?
Především jsem důstojník Armády spásy. Jsem vděčná, že mohu v Armádě uplatnit svoji kvalifikaci lékaře, ale moje identita v tom nespočívá. Když jsem před lety šla studovat medicínu, bylo to na volání Ducha svatého, ne s vidinou dobrého výdělku. Pak už jsem jen čekala, jak si to Pán použije.

Jaký je vlastně význam toho, čemu se říká pouliční medicína? Proč je potřeba ji rozvíjet a jaké jsou její počátky v České republice?
Posláním pouliční medicíny je poskytovat zdravotní péči lidem bez domova uzpůsobenou jejich potřebám v té nejlepší možné kvalitě. Vize pouliční medicíny říká, že dokud budou lidé žít venku, budou jim zdravotníci pouliční medicíny poskytovat péči. Jinými slovy, každý člověk by měl mít přístupnou zdravotní péči bez ohledu na to, jaký má sociální statut. Také je důležité zdůraznit tu část „v té nejlepší možné kvalitě“. Nemělo by platit, že bezdomovci stačí, když ho ošetří terénní pracovník, medik nebo nekvalifikovaný či jinde selhávající lékař. Je to člověk jako každý jiný. Zdravotní péče není za zásluhy, ale pro ty, kteří ji potřebují. Snaha poskytovat takovou péči sahá do 90. let 20. stol., kdy první snahy vyvinula organizace Naděje vznikem ordinace pro bezdomovce. Od té doby vzniklo několik málo dalších zařízení v naší zemi. Odborníků, kteří se pouliční medicíně u nás věnují a kteří vychází za pacienty do jejich přirozeného prostředí, je velmi málo.

Vzpomeneš si na svůj první výjezd do terénu?
Moje první kontakty s lidmi bez domova byly v roce 2009 na denním centru Bohuslava Bureše v Praze, to jsem byla ještě studentkou medicíny. V roce 2011 jsem už jako lékař poprvé vyrazila přímo do ulic s organizací Naděje.

Kolik let už se pouliční medicíně věnuješ? Co ses za ty roky naučila?
Už je to 10 let. Musela jsem se toho naučit opravdu hodně a ten proces stále pokračuje. Nejvíce jsem se toho musela naučit o bezdomovectví samotném, o sociální problematice obecně, o sociální práci, takové věci se na medicíně v době mého studia vůbec nevyučovaly. Také komunikace s lidmi bez domova, zvláštní medicínské postupy, propojení sociální a zdravotní péče, to vše jsem se musela učit.

Máš zkušenost s provozem v běžné nemocnici. Dovedou ústavní lékaři komunikovat s lidmi bez domova?
Nedá se to tak jednoduše říct. Celkově mám dojem, že obecně u všech zdravotníků u nás jsou velké rezervy v komunikaci s pacienty obecně. Mluvit s pacientem tak, aby si lékař a pacient vzájemně porozuměli, vyžaduje roky praxe a nikdo neopouští lékařskou fakultu vybaven komunikačními dovednostmi pro všechny typy pacientů, a nemusí jít zrovna o bezdomovce. I já osobně, když se ocitnu v roli pacienta, se setkávám se zdravotníky, kteří komunikují velmi jasně a s respektem a potom s těmi, kde odcházíte s pocitem, že už se raději budete léčit sám.

Vedeš ostravskou ordinaci Armády spásy, která se pravděpodobně příliš neliší od běžné ordinace praktických lékařů. Ale kromě toho jsi často v terénu, protože navštěvuješ nejrůznější místa, kde žijí lidé bez domova. Můžeš nám ta místa přiblížit a popsat, s jakými obtížemi se při své práci v terénu setkáváš?
Tam, kde se naši pacienti zdržují, tam jdeme. Je to ulice, nádraží, zastávky, nákupní centra, lesíky s provizorními přístřešky, stany, vybydlené objekty, místa pod mosty, okolí teplovodů. Jsou to ale i azylové domy, domovy Přístav, ubytovny, sociální byty.

Uměla bys odhadnout, kolik bezdomovců jsi za svoji medicínskou praxi ošetřila?
Za ty roky to může až 5 tisíc různých osob.

Jaké zdravotní problémy nejčastěji řešíš?
Kožní nemoci včetně parazitárních, chronické rány, nemoci dýchacích cest, srdce a cév, závislost na alkoholu a její komplikace.

Jak na tebe lidé bez domova reagují?
To je různé, převažují pozitivní reakce. Někdy jsou překvapeni, že o ně má někdo z řad zdravotníků zájem, někdy první setkání provází počáteční nedůvěra. Většinou mě přijmou a navážeme vztah.

Praktický lékař na všechno nestačí, často je třeba zajistit speciální vyšetření. Jak se ti spolupracuje s odbornými lékaři?
Máme několik osvědčených spolupracujících specialistů, kde vždycky naši pacienti dobře pochodí. V zajištění péče mimo ordinaci nám pomáhají mediátoři, terénní a sociální pracovníci. Pomáhají s objednáním, zajišťují doprovody pacientů, apod. Bez nich bychom nemohli řadu věcí dotáhnout do konce.

Tvoje práce je duševně a někdy i fyzicky dost náročná. Umíš si najít čas na odpočinek?
Odpočinek je pro mě nutnost. Zejména potřebuji čas, kdy jsem jen sama nebo s rodinou a nikdo na mě nemluví, čas, kdy nemusím nikomu naslouchat, nic řešit, apod. Což, když jste důstojník Armády spásy a bydlíte přímo ve sboru, se většinou dělá těžko. Už jsem přemýšlela, že si nechám vyrobit tričko s nápisem: MOMENTÁLNĚ NEJSEM JAKO LÉKAŘ K DISPOZICI ☺

Strawberry Fields

Dlouhé a táhlé tóny jedné z nejznámějších písní legendární skupiny Beatles, Strawberry Fields (Jahodové pláně) častokrát zní z mnoha radiových stanic. Málokdo však ví, že John Lennon napsal tuto píseň jako zážitek z dětství a Strawberry Hill je název dětského domova Armády spásy v Liverpoolu (Velká Británie). John Lennon tam v dětství často chodil a hrál si s dětmi z tohoto dětského domova Armády spásy.
Johnův vztah s rodiči nebyl nejlepší, a tak John často utíkal do Strawberry Hill. Zeď přelezl s pomocí vedle stojícího stromu, jak to popisují slova v této písni.
Dům, který byl přestavěn na dětský domov, koupila Armáda spásy v roce 1934. V roce 1936 byl slavnostně otevřen jako domov pro 40 dívek. V roce 1968 John Lennon píše: „Zkouším psát něco o Liverpoolu, ale pokaždé, když se zamyslím, tak si připomínám Strawberry Hill, protože Strawberry Hill bylo místo, kde jsem chtěl jako dítě být.“
Dětský domov zavřel svou bránu v roce 2005, kdy Velká Británie změnila svůj přístup k sirotkům a začala svěřovat všechny děti bez rodičů pěstounům. Legendární dům by měl v budoucnosti sloužit jako chráněná dílna. V současné době hledá Armáda spásy potřebné finanční zdroje. Služba potřebným a sdílení

Boží lásky tedy zůstává tak, jak je to v Lennonově písni: Strawberry Fields FOREVER.

Přemysl Kramerius, mjr.

Zažili jsme růst prvních sborů a učili jsme se mít rádi Čechy

Požádali jsme o rozhovor několik bývalých národních velitelů Armády spásy v České republice. Máme za to, že jejich zkušenosti, nadšení a lídrovství by mohlo být inspirativní pro všechny, kteří se snaží navazovat na jejich práci. Dnes je na řadě Mike Stannett.

Kdy jste sloužil v České republice?
Sloužili jsme tady dvě dlouhá období. Poprvé jsme tu byli na úplném začátku práce Armády spásy v letech 1991 až 2001. Přišli jsme s naší mladou rodinou a působili jsme v Havířově, Ostravě a Praze. Otevíraly se první azylové domy a denní centra, zažili jsme růst prvních sborů a učili jsme se mít rádi Čechy. Ve druhém období, v letech 2008–2014, jsme sloužili jako národní velitelé.

Na co nejraději vzpomínáte?
V paměti mi nejvíc utkvěla naděje Čechů na změny a jejich ochota být jejich součástí, především v tom prvním období. Důstojníci i ředitelé sociálních projektů byli otevření a nebáli se zkoušet nové věci. Vzpomínáme si na evangelizace v ulicích v devadesátých letech, během kterých se lidé obraceli k Bohu. Něco podobného jsme zažívali na Slovensku, kde naše mise začala v roce 2007. Rádi jsme trávili čas s lidmi na ubytovnách a v denních centrech a vedli lidi k víře a budování sborů. Asi úplně nejčastějším tématem našich rozhovorů byl fotbal :-). Rád vzpomínám také na energii mladých lidí v projektu Hledáme své poslání. Přesvědčili jsme se, že když budeme pružní a ochotní pracovat pro naši vizi, Bůh nám umožní vykonat velké množství užitečné práce.

Čeho si nejvíc ceníte?
Zažili jsme mnoho úspěchů: profesionalizovali jsme sociální služby, otevřeli jsme nová centra pro lidi bez domova, registrovali jsme Armádu spásy jako církev, rozjeli jsme práci na Slovensku, zahájili jsme projekt ReShare, rozvinuli jsme projekt fundraisingu a PR, získali jsme lepší přístup k financování ze zdrojů EU, zúčastnili jsme se pražského maratonu, rozvinuli jsme záchranné služby, připravili jsme mladé lidi na školení důstojníků. Samozřejmě to všechno nejsou naše individuální úspěchy. Měli jsme vynikající tým, pracovali jsme společně. Byly zde také oslavy 20. výročí. Evropský kongres VPŘED, který jsme v Praze organizovali, byl součástí historie, prvním evropským kongresem, a některé jeho výsledky vedly k tomu, jak Armáda spásy funguje.

Co byste udělali jinak, kdybyste měli příležitost?
Rádi bychom zůstali déle a pokračovali v rozvoji naší mise na Slovensku. Rád bych také uměl lépe česky, abych mohl komunikovat s lidmi s větším porozuměním. Rád bych byl lepším vůdcem. A tak dál. Nicméně si myslím, že nikdo z nás nemůže být úplně stoprocentní.

Čemu se věnujete v současné době?
Z České republiky jsme byli povoláni do Belgie, abychom vedli tamější Armádu spásy a současně otevřeli a provozovali armádní kancelář pro záležitosti EU v Bruselu. Po svém příchodu do Belgie jsme se snažili udržet si ten průkopnický přístup, na který jsme byli zvyklí z České republiky. A musím říct, že je nádher-

né znovu vidět, jak Pán odměňuje ty, kteří jsou ochotni vyzkoušet něco nového. Máme nové sbory. Úřad pro záležitosti EU zastupuje Mezinárodní Armádu spásy na nejvyšší úrovni veřejných orgánů v Evropě. Našimi hlavními prioritami jsou boj proti obchodování s lidmi, Romové, uprchlíci a migrace. Snažíme se lobovat a připomínat evropským zákonodárcům, že lidská práva a sociální spravedlnost jsou postaveny na křesťanských základech a že církev je nedílnou součástí budoucnosti Evropy.

Jak obnovovat síly

SAMUEL LOGAN BRENGLE byl známý americký kazatel Armády spásy zabývající se otázkou svatosti života. Žil v letech 1860–1936.

Abychom mohli konat Boží dílo, musíme mít Boží moc. Proto Ježíš řekl: „Hle, sesílám na vás, co slíbil můj Otec: zůstaňte ve městě, dokud nebudete vyzbrojeni mocí z výsosti“ (L 24,49). A dále řekl: „…přijmete moc Ducha svatého, který na vás sestoupí“ (Sk 1,8).

Pokud je člověk, který chce získávat duše lidí, plně posvěcen a naplněn Duchem, tuto moc dostane a nemusí o ni nikdy přijít. Duch svatý sice ve věřícím člověku zůstává, ale přesto se zdá, že sílu, kterou on dává, je potřeba často obnovovat. A díky Bohu, že se postaral o to, aby tato potřeba mohla být štědře naplněna. „Ale ti, kdo skládají naději v Hospodina, nabývají nové síly“ (Iz 40,31). „Spoléhej na Hospodina, buď statečný a on tě posilní. Spoléhej na Hospodina,“ volá David (Ž 27,14).

I. Pokud potřebujeme obnovu a pomazání, nemusí to nutně znamenat, že jsme sešli na scestí.
Duše někdy cítí, že potřebuje obnovit síly, zvlášť když se setká s velkým protivenstvím a nebezpečím a s mocným nepřítelem. Apoštolové byli naplněni Duchem svatým a dosáhli nejen velkého vítězství o Letnicích, ale i mnoha dalších, když v tom proti nim náhle vyvstala tvrdá hradba opozice. Vládci je zatýkali, věznili, přiváděli před velekněze a ostře je vyslýchali ohledně moci a jména, skrze něž apoštolové činili zázraky. Když potom nemohli najít žádný důvod k potrestání, pohrozili jim a zakázali jim kázat v Ježíšově jménu.
Když pak byli propuštěni, šli ke svým bratrům, vyprávěli jim, co se stalo, a začalo dětsky radostné modlitební shromáždění, které otřáslo nebem. Také Pánu řekli, co se stalo, a volali k němu, aby dál projevoval svou moc. A pak se stalo něco úžasného – opakovaly se Letnice: „…otřáslo se místo, kde byli shromážděni, a všichni byli naplněni Duchem svatým a s odvahou mluvili slovo Boží…Boží moc provázela svědectví apoštolů o vzkříšení Pána Ježíše a na všech spočívala veliká milost“ (Sk 4,31.33). Čekali před Pánem a on obnovil jejich síly a posílil z nebe jejich moc. Předčilo to dokonce jejich minulá vítězství a „také mnoho kněží přijalo víru“ (Sk 6,7).

II. Potřeba takto obnovit síly vyvstává někdy i po velkých vítězstvích.
Vítězství totiž obvykle přichází jako výsledek velké duchovní a duševní aktivity a často také aktivity tělesné. Je tedy přirozené, že dojde k reakci. Pokud se kyvadlo ponechá samo sobě, zhoupne se do opačného extrému. Může se dostavit deprese, dojde k ochabnutí duševních a mentálních sil, opadnou radostné pocity. Nezkušený bojovník může v tuto chvíli upadnout do velkého zmatku a pociťovat velké pokušení. Usiluje o to, aby si udržel emoční aktivitu, na jakou je zvyklý, a volá s Davidem: „Proč se tak trpce rmoutíš, má duše, proč ve mně úzkostně sténáš?“ (Ž 42,12) a „Mé tělo i mé srdce chřadne“ (Ž 73,26). Může se přitom domnívat, že se ocitl na scestí.
V takovou chvíli není ani tak zapotřebí úzkostlivě zápasit s Bohem, ale tiše čekat, až obnoví naše síly, a říci své duši: „Na Boha čekej, opět mu budu vzdávat chválu, jemu, své spáse. On je můj Bůh“ (Ž 42,12b). I když srdce a tělo chřadne, přesto „Bůh bude navěky skála mého srdce a můj podíl“ (Ž 73,26). V takových chvílích duši posílí, když se s tichostí a důvěrou zklidní, a to s jistotou, že jejím pomocníkem je sám Bůh.
Kdysi jsem slyšel vyprávět starého moudrého evangelistu, jak seděl v období odpočinku doma, sestoupil na něj Duch svatý a vedl ho k naléhavé modlitbě a k namáhavému duševnímu úsilí o spásu lidí. Tak ho Bůh připravoval na vojenské tažení a na vítězství. On pak vycházel do boje a k obléhání, aby zachraňoval lidské duše. Nikdy neprohrál. Po nějaké době se ale zdálo, že mu začíná ubývat sil, a tak se vracel domů, aby si zase odpočinul a ve ztišení očekával, až Bůh jeho síly obnoví. Takto pokračoval až do doby, kdy mu bylo přes osmdesát let, a i ve stáří stále přinášel ovoce.

III. Někdy je zase potřeba obnovit síly kvůli tělesné slabosti a nemocem.
Pavel určitě dostal přidáno hodně síly, ale nakonec mu Bůh neodstranil „osten z těla“, ale řekl: „Stačí, když máš mou milost; vždyť v slabosti se projeví má síla“ (2 K 12,9). Natolik v tu chvíli Pavla pozvedl, že od té chvíle „rád přijímal slabost, urážky, útrapy, pronásledování a úzkosti pro Krista“ (2 K 12,10) a chlubil se jimi, neboť skrze ně na něm spočívala Kristova moc a v slabosti byl učiněn silným.

Duchovní síla nezávisí nutně na tělesné energii. Člověka, který chce zachraňovat duše lidí, možná postihují nejrůznější neduhy. Pokud přesto moudře a s klidnou a vytrvalou vírou žádá o moc shora, může jí být mocně obdařen.

IV. Přijdou také chvíle osamění a duchovní trýzně, jaké prožíval i Ježíš v zahradě, nebo Elijáš, když měl pocit, že všichni proroci byli povražděni a kromě něho nezůstal nikdo, kdo by byl věrný Bohu Izraele.
Nebo když panuje všeobecná pustota a bezútěšnost, když skončí období probuzení, nebo se světskost přivalí jako povodeň, zdánlivě není žádná vize a zdá se, že Bůh mlčí a ďábel se vysmívá a popichuje – potom je potřeba obnovit duchovní síly. A zachránce duší může takovou obnovu naplno očekávat. Kolem dokola ho obklopují andělé, nebesa se nad ním sklánějí a Ježíš má o něj stále stejný něžný zájem a soucítí s ním. Když Ježíš zakoušel trýzeň, přišel anděl a posiloval ho. Elijášovi dodával anděl sílu před dlouhou a osamělou cestou a anděl přišel také k Danielovi a řekl mu: „Neboj se, muži vzácný, pokoj tobě! Vzchop se, vzchop se!“ (Da 10,19). A nejen anděl, ale sám Bůh jistě dodá sílu služebníkům, kteří mu důvěřují. Byl to Ježíš, kdo povzbuzoval Pavla na hradě vrchního velitele a Jana na opuštěném ostrově Patmos, a stejně tak stále povzbuzuje a posiluje své služebníky a bojovníky. Ať je požehnáno jeho jméno!

K obnovení sil nemusí nutně dojít nějakým mimořádným způsobem. Občas se sice stává, že člověk nabude tělesných sil bez zjevné příčiny, ale běžně obnovuje síly při odpočinku a vhodnou stravou. Mohou tedy nastat chvíle, kdy na zachránci duší spočine Boží duch a dá mu velké nadšení, vize i odvahu. Většinou ale dostáváme sílu skrze tak prosté věci, jako je pravidelná modlitba, trpělivé a vytrvalé zkoumání Božího slova a každodenní naslouchání Božímu hlasu. Síla se obnovuje jako oheň – ne tak, že ho zapálí blesk z nebe, ale že na něj přiložíme. Ani tělesné síly se neobnovují podkožními injekcemi čerstvé krve, ale vhodnou stravou. David vyzývá svou duši, aby dobrořečila Hospodinu, který „po celý tvůj věk tě sytí dobrem,“ takže „tvé mládí se obnovuje jako mládí orla“ (Ž 103,5).

Duše se tedy posiluje vhodným pokrmem. Ježíš nám řekl, co je pokrmem. Prohlásil: „Ne jenom chlebem bude člověk živ, ale každým slovem, které vychází z Božích úst“ (Mt 4,4). Neodpovídá to Pavlovu výroku, že i když navenek hyneme, „vnitřně se den ze dne obnovujeme“ a pasáži, kde se píše: „Hospodin se totiž v Šílu zjevoval Samuelovi svým slovem“ (1 S 3,21)? Je to Hospodin, který obnovuje naše síly. Nedělá to však nějakým tajemným způsobem, ale prostřednictvím svého slova, které čteme, přemýšlíme o něm a vírou si je přivlastňujeme. Skrze ně vidíme Ježíše a poznáváme našeho Pána.

Já obvykle znovu načerpám sílu, když objevím nějakou novou pravdu, nebo když na sebe účinně uplatním nějaké zaslíbení či oddíl z Božího slova, které jsem pak zmocněn si v důvěrné modlitbě rozhodným a smělým skutkem víry přivlastnit.

„Přistupme tedy směle k trůnu milosti“ a zůstávejme u něj ve společenství s Bohem, „abychom došli milosrdenství a nalezli milost a pomoc v pravý čas“ (Žd 4,16).

Samuel Logan Brengel

Tiráž

Časopis Armády spásy
Zakladatel: William Booth
Generál: Brian Peddle
Národní velitel: Pplk. Frank Gjeruldsen
Mezinárodní ústředí Armády spásy: Londýn
Ústředí Armády spásy České republiky:
Petržílkova 2565/23, 158 00 Praha 5. www.armadaspasy.cz
e-mail: pavel_kosorin@czh.salvationarmy.org
tel.: (+420) 774 526 777
Šéfredaktor: Pavel Kosorin
Redakce: Přemysl Kramerius, Major
národní ředitel pro administrativu a komunikaci pro ČR a SK
Grafika: Mgr. Simona Kosorin
Tisk: Tiskárna A.M.G., s.r.o. Adamov